

- **Συνεπιβάτης-παθών' μη στοιχειοθέτηση αντικειμενικής ευθύνης (ν. Γ3N/1911) υπαιτίου οδηγού.** Σε περίπτωση αυτοκινητικού ατυχήματος, εάν τραυματισθεί ή θανατωθεί ο συνεπιβάτης του ιδιωτικής χρήσεως ζημιογόνου επιβατικού αυτοκινήτου, δεν υφίσταται αντικειμενική ευθύνη του οδηγού, κατόχου και κυρίου του αυτοκινήτου αυτού, κατά το ν. Γ3N/1911' η ευθύνη του οδηγού θα στηριχθεί στην ΑΚ 914 (υποκειμενική ευθύνη)' επομένως, στην περίπτωση αυτή, ο παθών συνεπιβάτης, ενάγων τον υπαίτιο οδηγό, έχει το βάρος να επικαλεσθεί την ύπαρξη πταίσματος του οδηγού και να την αποδείξει, διαφορετικά η αγωγή του είναι αόριστη' ενάγοντας δε τον ιδιοκτήτη του οχήματος αυτού, θα πρέπει να επικαλεσθεί **πρόστηση** του οδηγού (ΑΚ 922) (ΕφΘράκης 301/2010 ΕΣυγκΔ 2010/512).

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΒΛΑΒΗ Ή ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΠΙΒΑΤΗ ΟΧΗΜΑΤΟΣ' ΑΝΕΦΑΡΜΟΣΤΟ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ν. Γ3N/1911' ΕΝΝΟΜΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

Όπως εξάγεται ιδίως εκ του άρθρου 12 ν. Γ3N/1911, σε περίπτωση θανατώσεως επιβαίνοντος αυτοκινήτου και κατά τη λειτουργία αυτού, δεν ευθύνονται αντικειμενικώς με βάση το ν. ΓπN/1911, ο οδηγός, ο κάτοχος, **ο ιδιοκτήτης του ζημιογόνου αυτοκινήτου, από μόνη την ιδιότητά τους αυτή και εντεύθεν** (με βάση το ν. 489/1976), **η ασφαλιστική εταιρία¹**. Συνεπώς, στην ως άνω περίπτωση, ο οδηγός του ζημιογόνου οχήματος δεν υπέχει αντικειμενική ευθύνη, ο δε ιδιοκτήτης αυτού δεν ευθύνεται μετά του οδηγού κατά τα άρθρα 2 και 4 ν. Γ3N/1911, προς αποζημίωση των ζημιωθέντων προσώπων' τυχόν αξίωση αποζημιώσεως των προσώπων αυτών στηρίζεται αποκλειστικώς στο κοινό δίκαιο, δηλαδή στις περί αδικοπραξιών διατάξεις του ΑΚ (άρθρα 914 επ., αυτού) ως προς τον οδηγό και την ΑΚ 922 ως προς τον κύριο του ζημιογόνου οχήματος, εφόσον δηλαδή έχει προστήσει τον υπαίτιο οδηγό. Δηλαδή, σε περίπτωση θανάτου του επιβάτη του οχήματος, προς ρύθμιση των αξιώσεων του θύματος, θα εφαρμοσθεί το κοινό δίκαιο² και συνεπώς, οι

¹ **Κρητικός**, Αποζημίωση από αυτοκινητικά ατυχήματα, (έκδ. 2008), § 6 περιθ. αριθ. 18 σελ. 88-89. ΑΠ 1114/2000. ΕφΛαμ 12/2003 ΕΣυγκΔ 2004/288. ΕφΑθ 3277/1980 ΝοΒ 28/1556. ΕφΘεσ 33/1998 Ελλ-Δνη 1989/995.

² ΑΠ 594/1982 ΝοΒ 31/370. ΕφΑθ 159/1991 ΕπΣυγκΔ 1991/286. ΕφΑθ 3277/1980 ΝοΒ 28/1556..

δικαιοδόχοι αυτού θα πρέπει να στηρίζουν τις αξιώσεις τους ως προς μεν τον οδηγό του ανωτέρω οχήματος στην ΑΚ 914 και στην ΑΚ 922 για τον ιδιοκτήτη και μη οδηγό, ως προστήσαντα³.

Επομένως, παρέπεται ότι σε περίπτωση κατά την οποία ο θανών ήταν επιβάτης του ζημιογόνου οχήματος, ο ν. ΓλΝ1911, που καθιερώνει αντικειμενική ευθύνη, είναι εξ ορισμού ανεφάρμοστος⁴ άρα δεν ευθύνονται αντικειμενικώς κατά το νόμο αυτόν, ούτε ο ιδιοκτήτης του ζημιογόνου οχήματος ούτε και ο ασφαλιστής. Το ανεφάρμοστο αυτό (του νόμου μη διακρίνοντας) ισχύει και εις βάρος των μελών της οικογενείας του θανόντος. Η παραδοχή αυτή σημαίνει ότι, για να θεμελιωθεί υπέρ των μελών της οικογενείας αυτής αξίωση για ψυχική οδύνη κατά την ΑΚ 932, προϋποτίθεται η συνδρομή αδικοππραξίας, η οποία εν προκειμένω –αφού ο ν. ΓλΝ/1911 είναι εξ αντικειμένου ανεφάρμοστος, κατά τα ανωτέρω –θα στηριχθεί εις βάρος μεν του οδηγού στην ΑΚ 914, εις βάρος δε του ιδιοκτήτη του ζημιογόνου οχήματος, στην ΑΚ 922⁴.

Κατά ταύτα, για να είναι ορισμένη η αγωγή προς καταβολή χρηματικής ικανοποιήσεως στα μέλη της οικογενείας του θανόντος, που ήταν επιβάτης του ζημιογόνου οχήματος, είναι απαραίτητο (κατ' άρθρο 216 § 1 περίπτ. α' ΚΠολΔικ) να εκτίθενται στο ιστορικό της, ως δικαιογόνα της αξιώσεως αυτής πραγματικά περιστατικά, αφενός γεγονότα συνιστώντα υπαιτιότητα του οδηγού του οχήματος και αφετέρου γεγονότα συνιστώντα πρόσθεση του οδηγού από μέρους του ιδιοκτήτη του οχήματος.

Επισημαίνεται στο σημείο τούτο, ότι το ορισμένο της αγωγής ως προς τον υπαίτιο οδηγό, επηρεάζει θεμελιωδώς και το ορισμένο της αγωγής ως προς τον προστήσαντα⁵ διότι, κατά νόμο, η ευθύνη του προστήσαντος προϋποθέτει κατά νομική αναγκαιότητα ευθύνη του προστηθέντος. Εάν, συνεπώς, ουδέν των ειρημένων δικαιογόνων περιστατικών ιστορείται στην αγωγή, τότε αυτή είναι απαράδεκτη δικονομικώς, λόγω αοριστίας (και) ως προς τον ιδιοκτήτη του οχήματος, εντεύθεν δε και ως προς τον ασφαλιστή του αυτού, δεδομένου του ότι η ευθύνη του τελευταίου υφίσταται κατά νόμο, εφόσον θεμελιούται (υποκειμενικώς αδικοππρακτική) ευθύνη του ασφαλισμένου/ιδιοκτήτη⁵.

³ **Κρητικός**, ανωτ., § 6 περιθ. αριθ. 18 σελ. 88-89. ΑΠ 1409/2006, αδημ. ΕφΘράκης 301/2010 ΕΣυγκ 2010/512. ΕφΑθ 1386/1999 ΕΣυγκΔ 2000/31. ΕφΑθ 2335/1992 Ελλ-Δνη 36/646. ΕφΑθ 154/1991 ΕπΣυγκΔ 1991/286. ΕφΔωδεκ 107/1997 ΕπΣυγκΔ 1997/555. ΜΠρΑλεξ 41/2006 Αρμεν. 2006/1900. ΜονΠρωτΘεσ 6241/2000 ΕΣυγκΔ 2004/377.

⁴ **Κρητικός**, ανωτ., § 6 περιθ. αριθ. 19 σελ. 90.

⁵ Βλ. την ΕφΘράκης 301/2010 ΕπΣυγκΔ 2010/512, όπου και η συναφής νομολογία.